

84(ЧУР-ЧЧен)
С-18

Porfir Sanduleac

Poetri • Proza

*De la lume
adunate*

Q5145-2011-02
43-2

Porfir Sanduleac

*De la lume
adunate*

Poetri • Proza

Новоселиця,
2011

De la lume adunate

Strugure, poamă neagră,
Leagă, mândrulită, leagă
Şi-l dă pe apă să meargă,
De-i vedea cum merge lin,
Să ştii, mândră, c-am să vin,
De-i vedea, că dă spre mal,
Să aştepți, mândră, un an,
De-i vedea că s-a înfundat,
Să ştii că sunt împuşcat,
De-a fi înfundat de tot,
Să ştii, mândră, că sunt mort.

*

Frunzulită de negară
Am intrat în primăvară,
Dorul mândrei mă omoară.
Când o văd venind la plug,
Scot din brazdă şi dejug
Şi nu-mi vine nici c-o treabă,
Vine doar şi mă întreabă:
– Bade, spune-mi de ţi-s dragă?
I-aş spune, că mi-i dragă,
Limba-n gură mi se leagă
Şi nu pot să tăinuiesc,
Să-i spun câte pătimesc,
De când dorului slujesc.
– Bădişor-depărtişor,
Nu-mi trimitе atâta dor,
Şi pe lună, şi pe soare,
Şi pe cald, şi pe răcoare,
Şi pe stele măruntele,
Şi pe zbor de păsărele,
Şi pe stele, şi pe lună,

Și pe vânt ce nori adună.
Bădișor, în pace mă lasă,
Că tot n-am să-ți fiu mireasă.
*

Câte doruri am dorit,
Nici de unul n-am murit,
Da de aista fel de dor,
Eu văd singur c-am să mor.
Amărât și plin de dor
Pentru tine, puișor,
Că de mult ce te iubesc,
Ard în foc și nu simțesc.
*

Frunză verde, frunzuliță,
Am avut trei mândrulițe,
Una-n deal și alta-n-vale,
Una pe ulița mare.
Cea din deal s-a măritat,
Cea din vale m-a lăsat,
Cea din ulița cea mare,
Grijă mea nu o mai are.
*

Duce-m-aș și tot m-aș duce
Să găsesc guriță dulce,
Duce-m-aș și tot m-aș duce
Dorul ei să nu m-apuce,
Duce-m-aș, măi frate, vere,
Să găsesc gură cu miere.
Duce-m-aș și tot m-aș duce
Dragostea înapoi m-aduce,
Ce n-aș face, cum n-aș face,
Ea din nou m-aduce-ncoace,
Dragostea de scumpă mamă
Și de mândră mândruleană,
De păduri și de ogoare,

Care toate-s azi în floare
Ca-ntr-o zi de sărbătoare.
Duce-m-aș și tot m-aș duce
Dragostea înapoi m-aduce,
Dragostea de sat în vale
Și de codrul nostru mare.
*

Frunză verde trei alune,
Câte focuri ard pe lume,
Nici unul nu arde bine,
Cum arde inima în mine,
Cu ceasurile, cu săptămânile,
De-mi răpune zilele,
Arde, arde, nu se stinge,
Dorul mândrei mă usucă,
Bate vântul, iarba scoală,
Dorul mândrei mă doboară.

*

Foaie verde de mohor,
De ți-a fi de mine dor,
Să sădești, mândro-un bujor.
De-a crește verde, frumos,
Să știi că sunt sănătos,
Iar de-a crește mai pârlit,
Să știi, mândro, că-s rănit
 Și de s-a usca de tot,
Să știi, mândro, că sunt mort.

*

Frunză verde, iarbă deasă,
Vino, bădiță, vino acasă,
Că te-așteaptă via-n câmp
 Și mândruța lăcrămând,
 Și mama te-așteaptă-n casă,
 Cu părintele la masă,
 Și eu stau cu salba-n mâini

Lângă poartă lăcrămând.
Frunză verde, iarbă deasă
Vino, bădiță, vino acasă,
Că eu plâng și tot suspin,
Vârs tot lacrimi cu venin.

*

Frunză verde, frunză-n dungă
La iubita mea din luncă,
Prin această cărticea
Îl trimit eu jalea mea.
Dorul meu și dorul tău,
Știe numai Dumnezeu,
Eu-s aici, tu ești departe,
Mare apă ne desparte.
Mare apă și-o pădure
Cu zmeură și cu mure,
A da Dumnezeu aşa,
Apa ceea a seca.
Eu de-aicea voi ieși
Și-amândoi ne-om logodi.

*

Jelui-m-aș și n-am cui,
Jelui-m-aș codrului,
Codru-i jalnic ca și mine,
Că nici frunza nu-și mai ține,
Numai goale rămurele,
Că-i mâncat de vremuri grele.

*

Doină de dor

Câtă boală-i pe sub soare,
Nu-i ca dorul arzătoare,
Căci dorul unde se pune,
Face inima cărbune.

Câtă boală-i pe sub lună
Nu-i ca dorul de nebună,
Căci dorul, unde se lasă,
Lacrimilor face casă.
Vino, mândro, pân-la mine,
Să-mi împart dorul cu tine,
Să-l împart cu tine iară,
Ca astă primăvara.

*

La poartă, la tintirim
Crește iarbă și pelin,
Iarba crește și-nverzește,
Iar mândruță putrezește.
Scoală-te, mândruță dragă
Și te uită-n lumea-ntreagă,
Scoală-te și mă privești,
Și din gură să-mi grăiești.
Că de când nu mai ești vie,
Toată lumea e pustie,
Am rămas eu singurel,
Amărât și străinel.
Ardă-l focu pe pământ,
Că pe el l-ai îndrăgit,
Vino, mândro, încă o dată
Și te uită-n lumea toată,
Plâng și uși, plâng și ferești,
Că deacuma nu mai ești.

*

Fă-mă, Doamne, ce mă-i face,
Fă-mă, Doamne, cum îți place,
Fă-mă un hulub de-argint
Cu aripile de vânt.
Să zbor în zăriile albastre,
Pân-la mândra la fereastră,
S-o văd, s-o strâng și s-o sărut,
Și pe urmă să mă duc.

*

Floare-am fost, floare mă trec,
Căci dragostea nu-mi petrec.

Câte flori tot înfloresc,
Toate plâng și mă jelesc.

Floare-am fost și m-am uscat,
Căci nimeni nu m-a luat.

*

Maică, măiculița mea,
Auzi-mi tu jalea mea,
Jalea mea o spun la toți,
Mereu zile-ntregi și nopți.

Mare este satul, mare,
Dar eu n-am nisi o cărare,
Mare-i drumul și întins,
Eu m-am săturat de plâns.
Dincotro vântul aburește,
Mă arde și mă părlește,
Dincotro vântul atinge,
Și mă arde, și mă frige,
Dincotro vântul mă bate,
Tot mă frige și mă arde.

Foaie verde mișunele,
Trupul meu e plin de jele,
Foaie verde trandafir,
Trupul meu e plin de chin,
Plin e de necaz și chin,
Unde mă întorc, suspin.

*

Amar ești , frate peline,
Amară-i frunza de pe tine,
Amară-i sămânța ta,
Ca și inimioara mea,
Amar-ii și bățul tău,

Ca și suflețelul meu.
Pelin beau, pelin mănânc,
Pe pelin seara mă culc,
La o vreme mă trezesc
Pelin trag și mă-nvelesc,
Suflețelul mi-amărăsc.
Amărât îi omul, Doamne,
Când se culcă și nu doarme,
Nici pe pernă, nici pe țol,
Numai pe pământul gol,
Nici pe pat, nici pe-așternut,
Numai pe pământul ud.

*

Frunză verde, minte creață,
Soarele de dimineață
Toată lumea luminează,
Numai mie-mi pune ceață,
Ceață-n ochi și ceață-n față
și trăiesc amară viață.

*

Pe drumurile, ce le bat,
Nu văd pe nimeni din sat,
N-aud cântece și hore,
Nici cânt de privighetori.
Pe drum cât călătoresc,
Dor și jale întâlnesc,
Tot câmpii întelenite
și de buruiene umplete.
În călătoria mea
Nu s-aprinde nisi o stea,
Nici luna nu se arată
Să văd calea înstrăinată.
Numai vântul suflă rău
Cu vești din sătucul meu,
Cu vești triste, amărâte,
Că mândruța se mărită.

*

Foaie verde trei alune
Cine n-are jale-n lume,
Trudească-se până la mine,
Că i-oi face și lui bine,
Că eu am și-mi mai rămâne.

Foaie verde și una,
Cine jalea mi-ar lua,
Eu cămașa lui i-aș da,
Înc-o cămașă mi-aș mai face,
Jale-n lume n-aș mai trage.
Câte dealuri și vâlcele,
Toate le-am umplut de jele,
Numai una a rămas
Și ea-i plină de necaz.

*

Cine nu-i mâncat de boale,
Nu știe a cânta de jale.
Merg, încep a plângere,
Din piept inima-mi se frângere,
Plângere mândra, plâng și eu,
Plâng și pietrele-n pârău.
Jelui-m-aș și n-am cui,
Jelui-m-aș codrului,
Codru-și are crengi uscate,
Nici la dânsul n-am dreptate,
Jelui-m-aș mândrei mele,
Da și ea-i plină de jele,
De sus până la podele.

*

Câte zile intr-un an,
Toate le petrec cu-amar,
Câte zile măruntele,
Toate le petrec cu jele,
Că nu-i seară, dimineață,

Să nu vărs lacrimi pe față,
Când mă scol și merg la apă,
Lacrimile mă înecă,
Câtă jale-i intr-o țară,
Da la mine-i intr-o seară.

*

Foaie verde grâu mărunt,
Inimă cu venin mult,
De te-aș mai vedea râzând
Ş-oleacă de chef făcând.
Foaie verde foi de nuc,
Dă-mi calul să mă duc,
Că nu-i locu cu noroc.
Da nu-i vina locului,
Şi-i vina norocului,
Căci noroc de aş avea,
N-aș duce o viață grea.

*

Foaie verde mărăcine,
Ține-mă, măicuță, bine,
Cât mai sunt pe lângă tine,
Că dacă m-oi depărta,
Mult cărarea mi-i căta.
Vinerea și sărbăta,
Dar mai mult dumînica,
Duminica dimineață
Cu lacrimi pe față,
Pe fereastră te-i uita,
Câte păsări îi vedea,
Pe toate le vei întreba,
De n-au văzut pe fiica ta
Și nici una nu îi-a spune,
C-ai avut fiică pe lume,
Numai cucul din pădure,
Că el îi străin ca mine.

*

Foaie verde și una,
Dorul meu de l-aș cânta,
Dealuri că ar răsturna,
De pe deal și până-n vale
S-ar umplea lumea de jale
 Și i-aș zice codrului
 Să usuce frunza lui,
Copacul să nu rodească,
Nici grâu să nu încolțească,
 Via să nu devie vin,
Că-i grea viața-ntrre străini.

*

Cine a spus, că maica vine,
 Are un colac de la mine,
 Un colac mare, rotat,
Numai în lacrimi frământat
 Și cu dor dat în cuptor,
 Și cu pară scos afară
De mă arde la inimioară.
 Cine jalea mi-a lua,
 Cămeșuica lui i-aș da,
Trei cămăși pe an mi-aș face,
Jale-n lume n-aș mai trage.
 Cine n-are jale-n lume,
 Las-să vie lângă mine,
Că i-oi da ș-a mai rămâne.
 Cine a zice, că mi-i bine,
 Mută-și casa lângă mine
Și-a vedea cât mi-i de bine,
Cine-a zice, că trăiesc rău,
 Acela e fratele meu.

*

Bate vântu vălurele,
Pe deasupra casei mele

Și-mi aduce dor și jele,
 De la locurile mele.
Bate vântul prin secară,
Dorul mândrei mă omoară,
 Bate vântul prin ovăs,
Dorul mândrei mă dă jos.
 De dorul pentru copii,
Să fii mort, că ai să-nvii,
De dorul pentru nevastă,
Lași și calul să mai pască.
 De dorul pentru surori,
Îți măi calul de-l omori
 Și de dorul pentru frați,
Îți lași calul între brazi.

*

Cucușor de pe răzor,
Tu n-ai jale, n-ai nici dor,
 Cucușor de pe răzor,
Numai eu am chin și dor,
 Însă n-am aripi să zbor.
Fă-mă, Doamne, cu aripi,
Să zbor la mama la mormânt,
 Să stau să mă odihnesc,
 Să plâng, să mă jeluiesc.
 Să mă dau dintâi la cap,
Să-i spun câte-n lume trag,
 Să mă dau la jumătate
 Și să-i spun măicuței toate,
 Să mă dau mai la picioare,
Să-i spun maicii ce mă doare.
 Cine n-are măicuță,
Acela n-are nici credință,
 Așa eu n-am măicuță,
N-am nici maică, nici credință.
 Jelui-m-aș și n-am cui,

Jelui-m-aş codrului,
Codrul are frunze multe,
El pe mine nu m-ascultă.
Jelui-m-aş şi n-am cui,
Jelui-m-aş câmpului,
Câmpul are floricele,
Lui de mine nu-i jele,
Ca Nistrului de petricele.
Că aşa-i viaţa printre străini,
Ca şi drumul printre spini,
Că de-ai merge cât de lin,
Tot te împunge câte un spin.

*

La fântâna din răzor,
Sub umbră de pomisor,
Se întâlneşte dor cu dor
Şi se iubesc până ce mor;
Iar din codrii cei pustii
Vine dorul bădiţei,
La fântână se opreşte
Şi sub pom se răcoreşte.
Mândra dorul şi-l întreabă:
– De unde vii, bădiţă dragă?
– Vin din dealul cu floricele,
Din codrul cu frunza verde,
Unde am păscut oîtele
Şi-am iubit fetiţele.

*

Prutule cu apă lată,
Cum să fac să te trec odată?
Căci de-ar fi o vreme bună,
Te-aş trece noaptea pe lună,
Dar amu vremea-i cam rea,
Te-oî trece cum voi putea
Ş-oî merge la mama mea,
Să-i spun de ce mă doare inima.

*

Frunză verde buruiană,
Cântă cucul în poiană,
Ce mai faci tu fa, Ileană?
– Eu aş face, Gheorghe, bine,
Dar mi-i tare dor de tine,
Plângere inimioara-n mine,
Că de când tu ai plecat,
Inima mi s-a uscat,
Sufletul mi s-a-ntristat.
Bate vântul prin copaci
Şi desparte oameni dragi,
Pe noi cine ne-a despărţit,
Fie-i moartea de cuţit,
Căci în inimi ne-a lovit.

*

Cine n-are dor pe lume,
Nu ştie luna când apune,
Nici nu ştie când răsare,
Nici noaptea cât e de mare.
Cine n-are dor de ducă,
Nu ştie luna când se culcă,
Nici noaptea cât e de lungă.
Mândră, dorul de la tine,
Peste multe dealuri vine
Şi nu-l poate opri nimeni,
Drept în inimă îmi vine.

*

Fetele de la Moldova,
Când se-mbracă-n haine nouă,
Feţele le varsă rouă,
Căci sunt atât de frumoase
Şi cu trupul sănătoase,
Când cu brâu se înfăşoară,
Obrăjorii le ard în pară,

Ochii li-s ca neghina,
Gura dulce ca smochina.
*

Foaie verde fir ascuns,
Mi-a trimis badea răspuns
Pe trei fire de secară,
Să mă mărit, că se însoară,
Dar și eu lui i-am trimis
Pe trei fire de ovăs:
– Însoară-te sănătos,
Că am altul mai frumos,
Că și eu m-oi mărita
De la deal de casa ta,
Haine albe-oi îmbrăca
Și ți-oi rupe inima,
Cum ai rupt-o tu pe-a mea.

*

Foaie verde aluniță,
Iese Mircea pe portiță
Și-ntâlneste o fetiță,
Ce duce cofița-n mâna
Cu apă de la fântână.
– Copiliță, stai să beau!
– Răcori-te-ar Dumnezeu,
Ba bădiță, ba nu vreau,
Că mă tem de dragul meu.
El mi-a zis să mă feresc
De voinici ce-i întâlnesc.
Du-te-n vale la fântână
Și-i găsi o cofă plină,
Scoasă chiar de mâna mea,
Pleacă-te, bade, și o bea,
Da suflă în cruciș o dată,
Să nu fie descântată
De acea babă fermecată.

De când badea mi s-a dus,
La gât salbă n-am mai pus,
Nici inele n-am purtat,
Nici cu altul n-am jucat.
Câte zile trec și vin,
Toate le trăiesc cu chin,
De casă nu-mi pot căta,
De masă nu-mi pot vedea.
Câte zile vin și trec,
Tot cu dorul mă petrec,
Că pe badea când l-aveam,
Tot cu badea mă iubeam.
Când mă culc să dorm un ceas,
Mă trezesc cu mult necaz,
Căci pe badea-l văd prin vis
Cu dorul pe față scris.

*

Frunză verde lozioară,
Of, Marie, Mărioară,
Ia un par de mă omoară,
Că mi s-a urât de-aseară
Să te-aștept tot printre vii,
Pe obraz să mă mângâi.
Frunză verde argintie,
Marie, dragă Marie,
Dăruite-te ar măta mie
Numai în fustă vișinie,
Tocmai cum îmi place mie;
Cu ochii, cu gura ta
M-ai băgat în boală grea.

*

Foaie verde de dudău,
Mândrule, mândruțul meu,
Eu de când mi te-am văzut,
Liniștea că mi-am pierdut,

Lângă mine aleargă-n dată
Să te văd numai o dată,
Să te văd trecând la poartă,
Chiar de-ar fi să cad eu moartă.

Ești frumos și-ți arde față,
Ca și floarea dimineață,
Când de rouă-i încărcată
Și-n lumină se arată.

*

Eu ți-am spus, Leano, o dată
Să-mi lași poarta dezlegată,
Ca să vin și eu vreodata.

Eu ți-am spus, Leano, ți-am spus,
Tu pe mine nu m-ascultă,
Că de nu mi-i asculta,
Cărăruia mi-oi mută
Pe la tine prin grădină,
Ca să nu mă uiți pe mine.

*

– Bună ziua, maică bună,
Ce torci caierul de lână,
Singură și supărată,
Fața-n lacrimi ți-i scăldată,
Ai crescut copii pe lume,
Bătrânețea să-ți aline.

– Ba, degeaba i-am crescut,
Dacă parte n-am avut.
După ce s-au însurat,
Vai de mine, m-au uitat,
Ei s-au dus la casa lor,
Iar eu îi aştept cu dor.

Cât am putut și le-am dat,
Au venit și m-au cătat,
De când am îmbătrânit,
La mine n-au mai venit.

Și mi-i dor, Doamne, de ei,
Că sunt copilașii mei,
După ce voi pleca din lume,
Vor veni din nou la mine.
Nici la sfat, nici la pomană,
Nici la tată, nici la mamă,
N-au pe cine să găsească
La căsuța părintească,
Când s-aprind luminile-n Mălinești
Și când bate luna la ferești.

*

Foaie verde fir de minte,
Descunună-mă, părinte,
Că de când m-am cununat,
Ochii nu mi s-au uscat,
Haine bune n-am purtat.
M-a luat un blestemat,
Ce mănâncă nespălat
Și se culcă ne-nchinat.
Eu îi zic ca să se spele,
El mă bate fără jele,
Eu îi zic ca să se închine,
El mă bate fără milă.

*

Tinerel m-am însurat,
Tinerică mi-am luat:
De-o sută și nouă ani,
Nu poate mânca mălai,
Când mănâncă, molfăiește,
Când bea apă, mă stropește.
Nașule, te-am blestemat,
Cu cine m-am cununat,
Cu urâta satului,
Cu propeua gardului,
Urâtă-i ca pământul,

Şi trăiesc înăduşit.
Na-ti, părinte, patru boi,
Descunună-mă-napoi,
Măcar du şi vaci cu lapte,
Cununia nu se desface.

*

Fugi, urâtule, din prag,
Să vie cine mi-i drag,
Să-mi puie măna pe cap,
Să mă-ntrebe de ce zac.
Eu nu zac nici de-o zăcare,
Zac de dorul cui mă are.

Colinde, urături

Hristos astăzi s-a născut

Veniţi astăzi, credincioşii
Să săltăm, să săltăm,
De naşterea lui Hristos să ne bucurăm,
Că el astăzi în Betleem
S-a născut, s-a născut,
Bucurie astăzi mare s-a făcut.

Au venit la Dânsul şi s-au închinat
Păstorii de la stână,
Şi îngerii din cer cântând,
Cu flori de măr în mâna.

Cei trei crai din Persia
S-au ivit, s-au ivit,
Aur, smirnă şi tămâie au dăruit.

Haideţi, fraților, să mergem,
Floricele să culegem
Şi să facem o cunună,
S-o-mpletim cu voie bună
Să i-o ducem lui Hristos,
Să ne fie de folos,
Să i-o dăm cu bucurie,
Pe mulți ani ca să ne ţie.

*

Colinde

Sculați, boieri mari, sculați,
Că vă vin colindători,
Noaptea pe la cântători.
Nu venim nici cu-n rău,

Dar vă venim cu Dumnezeu.

Dumnezeu-i mititel,

Mititel și înfășătel.

Fașa-i dalbă ca mătasa,

Ca să-i fie cald la oase

Și chitia-i de bumbac,

Ca să-i fie moale la cap.

La mijloc cu busuioc,

La picioare mintă-n floare,

Să se bucure fiecare.

*

Sus, boieri, nu mai dormiți,

Vremea e să vă gătiți,

Casa să v-o măturați

Și masa s-o încărcați,

Că s-a născut un Domn prea bun

În sălașul lui Crăciun.

Noi umblăm și colindăm,

Și pe Domnu-l căutăm,

Din seara Ajunului

Până-n a Crăciunului,

Că s-a născut un Domn frumos,

Numele lui e Hristos

Și s-a născut un Domn prea bun

În sălașul lui Crăciun,

Să-l prăznuim cu bucurie,

La mulți ani, ca să ne fie.

Urătură

Aho, aho, copii și frați,

La fereastră v-așezați

Și la mine ascultați,

Că știu multă urătură,

C-am mâncat multă friptură

Și de multă ce-am mâncat,

Cu-n ciolan m-am înecat.

Părintii s-au supărat,

Pe ușă afară m-au dat,

Dar și eu m-am supărat

Și de-acasă am plecat.

Am plecat cam pe-nserate,

Să-i fac ciudă mare tatei,

Am plecat tare frumos,

Înapoi nu m-am întors.

Am plecat mai pe la vale,

M-am oprit în Satul Mare,

Și în sat pe înserat

M-a pus naiba la însurat,

Dar nu fie cu bănat,

Frumoasă nevastă mi-am luat.

Are un nas mititel,

Cât un pui de bostanel,

Să-i ții nasul cu piciorul,

Să-i tai mucii cu toporul.

Și ar fi tare frumoasă,

Da-i cam pletoasă

Și pe lângă urechi,

Stau păduchii tot perechi,

Și pe ochi are albeață,

Parcă-i oaie cu gălbează.

Mai îndemnați, flăcăi!

Hăi! Hăi!

Să vă fie de bine

Cu seara Sfântului Vasile,

Că numai bine ce-o-nserat

Și noi cu plugul ne-am luat,

Să îmbrăzdăm pe sub ferestre

La bărbați fără neveste,

Că nevestele s-au dus

În țări calde spre Apus,
Lăsând câmpu-n buruiene,
Ca și curcanul umflat în pene
Și alergând după pomene,
Lăsând copilașii lor
Pe seama bărbătilor.

Câmpul între buruiene plângе,
Bărbatul de dor se stingе,
La copii le fă mâncare
Și pe afară treburi are;
Mulge vaca, dă la oi,
Îi urlă capul de nevoi!
Și bietul bărbat, săracul,
Înapoi tot dă ca racul,
Iar noaptea când vine,
N-are cine să-l aline,
Alergând din deal în văi,
Ia, mai îndemnați, flăcăi!
Hăi! Hăi!

Pentru bani, pentru dolari,
Femeile lasă gospodari,
O lasă pe mama lor,
Cam bolnavă pe cuptor.
Să mă ierți, mămica mea,
Nu știu de ne-om mai vedea,
Căci plecăm în țări străine,
Unde nu-l cunoști pe nimeni.
Și noaptea când s-a făcut,
Am dormit unde am putut,
Cu cerul ne-am învelit
Și cu stelele am vorbit.
Soarele când răsări,
Drept la noi el că privi,
Că suntem printre străini,

Ca și florile-ntrę spini.
S-au dus tinerii satului,
Lucrătorii câmpului,
Au rămas doar babele
Să lucreze ogoarele,
A mai rămas câte-un moșneag,
Şezând zgribulit pe prag.
El privește în jos și-n sus,
Că și ai lui toți s-au dus,
Ce să facă el, măi , nene,
Că și a lui grădină-i în buruiene?
Și la moșu în grădină
Îi mohor și pălămidă,
Iar din mohor și pălămidă
Nu mai papi tu mămăligă.
Dă-ne, Doamne, sănătate,
Să punem plugul pe roate
Și să nu stăm într-o parte;
Brazdă adâncă să tragem,
Cu sudoare s-o udăm
Și sub brazdă împreună,
Semănăm sămânță bună,
Să crească roadă bogată
Pentru neamul omenesc,
Pentru cei care munesc!
Dumnezeu să ne ajute
Să obținem și mai multe,
Să nu plecăm prin alte țări,
Peste munți și peste mări.
Ucraina-i țară bogată,
De Dumnezeu în seamă luată
Și prin munca noastră, frate,
Le vom dobândi pe toate.
Ia, mai îndemnați, flăcăi!
Hăi! Hăi!

Bine-a fost odată,
Când mergea flăcăul la fată,
Însă acumă-i cam rău,
Că merge fata la flăcău,
Dar și moda se schimbă mereu;
Dai mulți bani pe-o haină bună
Și n-o porți mai mult de-o lună,
Că iar moda s-a schimbat
Și azvârli hainele sub pat.
Vara-i cald și-i binișor
Umblă cu buricul gol...,
Dar buricu-i tot buric,
Nu-l mai schimbi tu cu nimic,
Nu-i poți da altă culoare,
Nu-i poți anina o floare,
Dar aşa căte un cercel,
Mai poți anina de el...
Iar cercelul de-ar fi curat,
Dar mai jos de-l aninat,
Iar buricul lasă-l gol
Spre mirarea bărbaților.
Acuma nu-i ca înainte
Modă și la încălțăminte:
La pantofi botu-i lat și-i încârlibat,
Tuflă cu călcâi ca și cuiul
și botul ca gurguiul.
Acum vor să facă
Pantofi din piele de vacă,
Fără bot, fără călcâie,
Ca moda în loc să nu mai steie.
Opriți plugul, măi!
Aho! Aho!

Pentru copii

Primăvara

Peste țări, peste hotare,
S-au dus păsări călătoare,
Iar în urma lor,
Cântăreții codrilor.

Nu fi, codrule, supărat,
Că-i de-ajuns cât și-am cântat,
Las să-ți cânte iepurașii
și vânători cu armele.

Iar la anu când venim,
Sănătos să te găsim,
Ti-om aduce noi cântări
De prin altele țări.

Vor veni noi păsărele,
Cu muzicuța lângă ele,
Va veni și-un ciocârlan,
În spate cu-n baraban,
Cucul alătorea cântând
și privighetoarea șuierând.

Numai cocoarele vin plângând,
Câte una toate-n rând,
Uitându-se la pământ,
Că stă câmpul între buruiene,
Ca curcanul umflat în pene.

Ce va face bietul țăran,
Cresc buruienele pe lan?
Căci din mohor și pălămidă
Nu mai papi tu mamaligă.

Păsărica-n timpul iernii

Iarna ninge și îngheăță,
Frigul crește tot mereu,
Păsărica cea isteață,
Nu-și mai spune cântul său.

Când afară viscolește,
Ea s-ascunde tremurând,
Într-un dos unde găsește,
Nu ca vara ciripind.

Și zbârlită, și-ntristată,
Flămândă că vai de ea,
Pe la drum mâncarea-și cată
Sârmânica păsărea.

Dumnezeu, care-a făcut-o
Și pe dânsa, și pe noi,
O nutrește, o-ncălzește,
Și o scapă de nevoi.

*

S-a suit copilu-n plop, sus-sus,
Și pe-o cracă mi s-a pus.
Îi părea grozav de bine și zicea:
– Cine e mai sus ca mine? – și râdea.

Atunci craca se rupea, trosc, pliosc
Și copilul jos cădea, buf, buf,
Ajungând din deal în vale,
Cred că n-a căzut pe moale. Of! Of!

Iepurașul

Iepurașul cuconăș,
A fugit peste imaș
Și s-a dus colo sus,
Într-o tufă s-a ascuns.

Un dulău, câine rău,
L-a stârnit din cuibul său,
Iepurașul speriat,
Fugi în codrul întunecat.

La vânătoare

Uite-l colo, moș Vasile,
Cu-n cojoc de zece kile
Și cu arma la spinare,
Cu cartușe la cingătoare.

A ieșit la vânătoare:
Pe costișă între certei
Un iepure-i strigă:
– E-he-he!
Ce mai faci tu, moșulică,
N-ai mai împușcat nimică?
Du-te acasă binișor,
Că-i mai bine pe cuptor
Pentru aşa un vânător.

Primăvara

Vine primăvara,
Plină de lumini,
Copilași aleargă
Sprinteni prin grădini.

Vine primăvara,
Păsările cântă,
Copilași în jocuri
Pe câmpii se-avântă.

Vine primăvara,
Zboară fluturașii,
Codru-i plin de freamăt,
Veseli sunt copilașii.

Pisicuța mea

Eu am o pisicuță,
Mică, frumușică,
Blândă și lenoasă,
Și foarte frumoasă,
Cu ochi muri,
Blană pufoasă,
Coadă lungă și stufoasă.

Dimineața, când se scoală,
Se întinde pân-se spală,
Mâncare cât i-ai da,
Ea nu se va sătura.
Eu o îmbrac într-o hainuță,
În ea îmi este o drăguță,
Se alintă ea cum vrea,
Parcă-i o floricea.

Într-o zi din cușcă
Câinele a țușnit,
Cu ochi mari, albaștri,
Întocmai ca la broaște.

Și un cap mare, și vioi,
Și urechi, ca la niște oi,
Mici și ascuțite,
Și codița ca la măță.

Și se duce la pisică
Să vadă cât e de mică,
Dar pe urmă e vioi,
Sare drept în păpușoi.

Câinele meu e drăguț
Are numele de Cuț,
Casa noastră o păzește
Și-i plătit prietenește.

Amintiri

Amintirile-s frumoase
Pentru cine le citește,
Iar de nu-s compuse bine,
Râde de se prăpădește.
*

Pentru tine, puișor,
Pentru tine am să mor,
M-ai învățat a iubi
Și nu pot noaptea dormi.
*

Cât trăiești să tot iubești,
C-ai să mori și ai să putrezești.

Pe mormânt ţi-a creşte iarba
Şi nimeni nu te întreabă,
Ce în lume ţi-a fost drag.
*

Unii vreau ca eu să mor,
Să le rămână iubirea lor,
Dar iubirea nu rămâne,
Dacă mor, o iau cu mine.
*

Luna este pentru noapte,
Soarele e pentru zi,
Florile-s pentru oricine
Şi tu, draga mea, eşti pentru mine.
*

Dulce-i viaţa şi frumoasă
Pentru cei care trăiesc,
Ei iubesc fete frumoase,
Nu ca mine, îmbătrânesc.
*

Tu nu crezi că sunt departe
Şi duc dor ziua şi noaptea,
Mai ales duminica,
Mă usuc ca cânepa.
*

Niciodată trandafirii
Mai frumos nu înfloresc,
Decât atunci când eu cu tine
Mă întâlnesc.
*

Frumoasă eşti fetiţă,
Frumoşi sunt ochii tăi,
Dar să ştii un singur lucru,
Nu pentru toţi flăcăii.
*

Dacă moartea nemiloasă

Mă va duce la mormânt,
Ale mele versuri scrise
Rămânea-vor pe pământ.
*

Luna-i rotundă,
Cerul înstelat,
Proastă este fata,
Care crede pe băiat.
*

De-aş trăi sute de ani,
N-aş iubi fată cu bani,
Aş iubi fată săracă,
Numai ochii ei să-mi placă
Şi guriţa tot aşa,
Ca să am ce săruta.
*

Am iubit în astă lume,
Ochii negri pe pământ
Şi îi voi iubi de-a pururi,
Până m-or duce în mormânt.
Ar fi fost cu mult mai bine,
De nu te ştiam pe tine,
Dar de când ne-am cunoscut,
Stau în drum năuc şi mut.
*

Nici o boală nu-i mai grea,
Ca dorul şi dragostea,
De-o boală zaci şi te scoli,
Iar de dragoste zaci şi mori.
*

Precum brazii de pe munte
Frunza verde şi-o păstrează,
Tot aşa şi-a mea iubire
Pentru tine nu-ncetează.
*

Precum floarea din grădină

O-ngrijește cineva,
Tot aşa și eu pe tine
Te iubesc, nu mă uita.

*

Flori frumoase, aurite
Să-ți răsară-n drumul tău,
Zile bune, fericite,
Să-ți dea bunul Dumnezeu.

*

Nici o zi nu-i mai frumoasă,
Fie soare cu cer senin,
Decât ziua care vine
Amândoi să ne-ntâlnim.

*

Fericit să-ți fie drumul,
Oriunde vei umbla,
Numai flori și viorele,
Să răsară-n calea ta.

*

Tristă este o floricică,
Când ea crește între spini,
Dar mai tristă este viața,
Când trăiești între străini.

*

Nu știi, dragă, ce-ai făcut,
Că nu pot ca să te uit,
Gândesc la tine când lucrez,
Când dorm noaptea te visez.

*

Tristă este floarea
De secetă uscată,
Dar mai tristă este fata,
De flăcăi ce-i lepădată.

*

Băiatul care iubește,
Îi ca floarea care crește,
Care crește rămurată,
Udată de o mână de fată.

*

Dragostea-i frumoasă,
Dacă știi ca să iubești,
Ești bătrân, dar încă Tânăr,
Mulți ani ai să trăiești.

*

Pe această foaie scrisă,
Dragă, când te vei uita,
Lasă o lacrimă să cadă
Pe iscălitura mea.

*

Te iubesc, copilă dragă,
Cât pe lume voi trăi.
Blestemat să fie acela,
Care ne va despărți.

*

Ești departe tu de mine.
Eu, copilă, te iubesc.
Arde inima în mine,
Când la tine mă gândesc.

*

De m-aș face o păsărică,
Aș veni la tine în zbor,
Aș deschide a ta fereastră
Și te-aș săruta cu dor.
Că nu-i durere mai mare
Și nici chin de suferit,
Decât să iubești o fată,
Care pe tine nu te-a iubit.

*

A iubi e bine,
Dar să știi pe cine,
Să nu dai credință,
La orice ființă.

*

Dacă prima despărțire
M-a făcut de te-am uitat,
Pot să-ți spun la revedere,
Că rămân neînsurat.

*

Tristă-i noaptea în tăcere,
Cu gândul la Dumnezeu,
Mi se pare printre stele,
Că se vede chipul tău.

*

Azi mereu mă bate vântul,
Rătăcind pe-o cale grea,
Și gândindu-mă la tine,
Când ai să fii a mea.

*

Ca un trandafir în floare,
Este omul pe pământ,
Joacă, cântă și zâmbește,
Ş-apoi zace în mormânt.

*

De te-ai face un trandafir
Și ai crește la ușa mea,
În fiecare dimineață
Eu te-aș săruta.

*

Cum dorește căprioara
Apă rece de izvor,
Tot aşa și eu pe tine
Te iubesc în viitor.

Proverbe

- Cu cât mai puțin gândești, cu atât mai mult vorbești.
- Un gând frumos n-are preț, dacă nu-i urmat de o faptă frumoasă.
- Cel mai rău lucru pe care-l faci este acela, când nimica nu faci.
- Nimeni nu poate ajuta omul, care singur nu-și ajută.
- Sfatul bun al prietenului alină durerea sufletului.
- Cine lucrează-n câmp, la plug,
Are traiul din belșug,
Cine caută lucru ușor,
În casă-i domnește săracia.
- Omul, care este harnic, totdeauna are praznic, iar nevoiașul și prostul, și-n ziua Paștelui țin postul.
- La prima întâlnire
Dragostea-i vorbă goală,
Ce stă într-un fund de oală,
De-o răstorni cu fundu-n sus,
Nu-i, dragostea – s-a dus.
- Dacă zbați smântâna, se alege unt.
- Cine lucrează cu răbdare,
Ajunge în lume om mare,
Iar care tot sucește mereu,
O termină cam rău.
- Cine cheltuieste mai mult decât câștigă, n-are în casă mămăligă.
- Cu răbdare și tăcere strâng albinuța miere.

Vorbe cu tâlc

- Cu ciocanul se face banul.
- Dacă minți azi, mâine nu te vor crede.
- Nu netezi calul cu biciușca, mângâie-l cu ovăz,
- Lacom la bogătie și sărac la minte.
- Cel flămând mânâncă răbdări frite.
- Moartea lupului e sănătatea omului.
- Pentru un cui pierde o potcoavă.
- Vulpea și în somn visează la găini.

Mic dicționar

- Vie - plantație îngrijită de țărani, rodul căreia mai mult e consumat de golani.
- Nevoia e una ce aleargă cu limba scoasă din casă în casă.
- Revizia e aceea, care află ce se mai poate de luat.
- Durere – pasăre zburătoare din sufletul țărănuilui.

Poezii

Sensul vieții

Ce e viața fără Patrie?
Fără rostul de iubire,
Fără dor, fără păcate,
Fără cânt, fără poezie?

Patima nu-i o greșeală,
Este-o tainică simțire,
Orice om o duce-n spate,
Fără ea viața-i pustie.

Omul, care nu iubește,
N-are-n inimă durere,
Pentru ce el mai trăiește,
Viață nu-i fără iubire?

Cel mai scump e dor de casă,
Cel de mamă și de cinste,
Dorul nu este o năpastă,
Viață fără dor, nu este.

Păcătoși suntem cu toții,
Începând de la Adam,
Ne vor fi chiar și nepoții,
Ce-i viața fără de păcat?

Cântecul ne dă lumină,
Către ceruri când se-nalță,
Multe gânduri ne alină,
Fără cântec nu e viață.

Viața noastră este o floare,
Cea mai mare bogătie,
Însă viața rost nu are,
Dacă-i fără poezie.

Toate-n viață-s importante,
Viața este ca o casă,
Toate trebuie păstrate,
Ca s'avem viață frumoasă.

Inimă, de ce ești tristă?

- Inimă, de ce ești tristă?
Ce s-a întâmplat cu tine?
Poate viața mea nu-i justă?
Poate nu fac ceva bine?
- Viața-ți este prea frumoasă,
Tot ce faci e foarte bine.
Nu sunt eu prea bucuroasă,
Că trăiesc fără iubire.
- Cum adică n-ai iubire?
Îmi iubesc eu mama, țara,
Cartea, pâinea, fericirea,
Pe o soră și pe alta.
- Nu-i iubire, care-n inimi
Înflorește ca o floare,
Nu-i acea – una, prima,
Ce asemănare n-are.

În țara mea

Există o lume nespus de frumoasă –
E lumea cuvintelor atât de înțeleasă,
În care trăiesc cuvinte bătrâne,
Ninse de secole în cronică străbune.

Trăind alături în bună înțelegere,
Cuvinte bătrâne, cuvinte mai tinere,
Se împleteșc în cununi ca și stelele,
Păstrând țara limbii mele.

Când eram de șapte anișori

Când eram de șapte anișori,
Ah, ce viață mai aveam,
Tot pe drumuri și la jucaluri,
Cinematograf și baluri.
Uite aşa-mi distrام eu viața mea,
Dar de când am crescut mare,
Trupul meu odihnă n-are,
Am făcut trei ani de concentrare,
Fără ca să am valoare la domnițe, domnișoare;
Unde-s șapte anișori ai mei?
Dar într-o zi de nebunie,
Mă dusei la primărie,
Ș-am declarat cununie,
Fără să-mi dau seama ce-am făcut.
Să de atunci viața mi-i amară,
Mi-a ieșit bătrânețea în cale,
Nevasta mă pizmuiește,
Neamurile mă urăsc.
Unde-s șapte anișori ai mei?
Învârtește, Doamne, roata o dată,

Să mă fac de şapte anişori,
Să miros eu firul vieţii,
Ca mireasma dimineţii,
Care fără vreme au trecut.

La cazarmă grănicerii...

La cazarmă grănicerii, odată mergeau
Şi-o copilă bălăioară în drumul lor zăreau,
Dragă şi micuţă, o guriţă dulce,
Zău, nu e păcat.
La început făcea fasoane,
Parcă draci avea,
După o dulce sărutare,
Parcă tot mai vrea.
Draga mea micuţă, nu fi aşa rea.
Drăguţă, dă-mi un dulce sărutat,
O guriţă dulce, zău, nu e păcat.

Am avut mândruţă-n vale

Am avut mândruţă-n vale,
Nu-mi tihnea nici o mâncare,
Am avut mândruţă-n deal,
Multă scârbă şi amar.
Şi mi-au spus neamurile,
Că nu or da-o după mine,
Geaba ţi-ai mai rupt papucii,
După tine nu sa duce.
Şi mi-au spus a doua oară:
Mai degrabă, mă omoară.
Eu m-azvârl-într-un pârău,
Dar nu mă dau la neamul tău.

Fiindcă neamul meu îi grâu ales,
Iar al tău îi pleavă de ovăz,
Neamul meu e grâu de vară,
Iar al tău pleavă de secară.

Foaie verde, trei arginţi...

Foaie verde, trei arginţi,
Am fost una la părinţi
Şi părinţi aveau avere,
M-au crescut în mânăiere.
M-au crescut, m-au înzestrat
Şi m-au scos la măritat,
Ş-a venit un rău din lume
Cu cai suri şi hamuri bune.
La părinţi le-a părut bine
Şi m-au măritat pe mine,
Dar mie-mi pare rău,
Că m-am dus din satul meu.
La vreo două luni de zile
Vine măicuţa la mine,
A venit şi m-a întrebat,
De mi-i bine la bărbat.
Eu de frică şi ruşine
I-am spus mamei, că mi-i bine;
– Dacă ţi-i aşa de bine,
Unde-i carnea de pe tine?
– Carnea şi ciolanele
Le-au mâncat neamurile,
Neamurile bărbatului
Şi duşmanii satului.
De vrei maică să mă ai,
Ia şi-nhamă patru cai,
Patru cai şi patru boi

Şi du-mi zestrea înapoi.
Du-o peste hotar,
Să-i dau foc să ardă-n pară,
Să se mire lumea toată,
Ce noroc are o fată.

Să-i pui o floare la mormânt
În semn de amintire vie.

Şi să-i mulțumești lui Dumnezeu,
Că ai avut și tu măicuță,
Ce pentru tine s-a trudit,
Ca o albinuță.

Mama mea

Cât voi trăi pe lume,
Nu pot aşa ceva,
Să-mi uit copilăria
Şi pe mama mea.

Copile, dacă ai în lume-o mamă,
Întoarce-te în prag,
Că te-a crescut cu grijă și cu teamă
Şi-așteaptă s-o-ngrijești cu drag.

Dacă mama ta îi vie
Şi tu mai ești pribeag,
Întoarce-te pe acest meleag,
Redă-i răpita bucurie.

Căci din copilărie te-a învățat
A Domnului sfântă iubire
Şi pentru tine s-a rugat,
Ca să trăiești în fericire.

Dacă ai fost bolnav, ea te-a îngrijit,
Şi tot ea îți-a alinat dorul,
Cu al ei cuvânt-mângâietorul.
De nu mai este pe pământ
Şi-i dusă-n veșnicie,

Ce folos?

Dumnezeu spune: ce folos,
Că ești bogat aici, jos,
Nu iezi nici un ac cu tine,
Totul aici jos rămâne.

Total e zădarnic,
E goană după vânt,
Nu-i nimic statornic,
Nici măcar un gând.

Viața îți se pare
Fără nici un rost,
Mâine îți dai seama,
Că nu mai ești ce-ai fost.

Ai muncit degeaba, adunând mereu,
Să te îmbogățești din greu,
Dar nu prea departe zbura cu gândul,
Se prea poate mâine să-ți sepe mormântul.

În sfârșit, tu, cel ce te numești țărână,
Lași bogăția în urmă
Şi dă-ți seama bine,
Cât de păcătos și trufaș ai fost.

Fruntea ți-o apelacă acum și te smerește,
Plin de luminiță viața-ți dăruiește
Și Iisus în slavă astăzi te primește.

Greierul și furnica

Toată vara neîncetă
Greierașul a cântat,
Când deodată se trezește,
Că afară viscolește.
De mâncare n-are un pic,
Vara n-a mai strâns nimic,
Foamea, gerul îl chinuiește,
La furnică el pornește;
Mâncare să împrumute,
Cu grăunțe să-l ajute,
Măcar până-n primăvară,
Ca de foame să nu moară.
Iar furnica îl întrebă:
– Ce-ai făcut tu astă vară,
Când era de adunat?
– Nu mi-am dat seama și am cântat.
– Ai cântat, acuma joacă,
Până iarna o să treacă,
Iar la vară fă ca mine,
Dacă vrei să-ți meargă bine.

Cine lucrează pământul bine...

Cine lucrează pământul bine,
Nu duce lipsă de pâine,
Căci lucrarea lui cinstiță
Este binecuvântată.

Prin sudoarea feței omul,
Însămânțează ogorul,
Se trudește cu nădejdea,
Că la toamnă strâng rodul.

În răbdare zi și noapte,
Se-ngrijește cât se poate,
Cum mai bine să-l lucreze,
Să-i dea belșug de roade.

Dumnezeu se îngrijește,
Nu-l lasă pe om flămând,
Atunci când se străduiește
Și trăiește din cuvânt.

Pe cel ce iubește munca,
Dumnezeu îl luminează
Și el nu vede lipsă,
Când va veni foametea...

Azi omenirea aleargă
După posturi mari și ranguri,
Dar pământul îl lucrează,
Cei ce nu-s bogați cu seamă.

Dumnezeu îi stăpân pe toate,
Pe om l-a înțeleptit
Să lucreze până moarte,
Prin credință să ajungă măntuit.

Însă vine o zi mare,
Când plugarul credincios,
Va ajunge de valoare
Și la față luminos.

Hai, să ne înțelegă,
De-adevăr să ne ținem,
Pământul să-l lucrăm,
La masă pâine să avem.

Dumnezeu să ne ajute,
Pământul ca să-l lucrăm,
Să avem pâine și de toate
Pentru viața ce-o trăim.

Hora mare

Hai, să-ntindem hora mare,
Mai aici, mai acolea,
Mai aproape de hotare,
Aici la noi în Bucovina.

Noi, bucovineni, suntem,
Ageri și frați iubiți,
Și pe timp de bătălie
Am luptat nebiriuiți.

Nu ne mai însăpământă nimeni,
Noi suntem nemuritori,
De-o fi să murim vreodată,
Vom fi acoperiți cu flori.

Bravi au fost strămoșii noștri,
Cât au trăit pe acest pământ,
Au luptat pentru dreptate
Și pentru pământul sfânt.

Ionele, dragă

Să vii seara pe la noi,
Ionele, dragă,
Poarta ți-am deschis,
Lampa ți-am aprins,
Mama s-a culcat,
Eu te-am așteptat.

Și-am văzut, Ioane,bine,
Că nu ai dragoste de mine,
Am plâns și am oftat
Ş-apoi m-am culcat.

Și-am visat visuri ciudate,
Că vorbeai de mine,
Că nu-s pentru tine,
Că n-am bani, nici casă
Și nici zestre-aleasă.

Zestre n-am, nici n-am avut,
Mama n-a făcut,
Tata a băut,
Eu n-am ascultat
Și m-am sărutat,
Azi cu unu, mâine cu doi,
Ca să nu mai vii la noi.

Schițe umoristice

A fost odată...

A fost colhoz... Oamenii lucrau din zori până-n noapte, cum era, cu „zvenourile”. De primit primeau îndeajuns, se putea trăi. Calculele se făceau după aşa-zisele „zile-muncă”. Moș Grigore, eroul povestioarei mele, trăia la marginea satului. Avea pe lângă el și un fecior însurat, care, împreună cu nevasta, educau cinci copii. Aceștia stăteau cu gurițele căscate ca puii de rândunică, așteptând ca mama și tata să le aducă ceva de mâncare. Părinții lucrau în colhoz, dar plata ce o primeau pentru zilele-muncă nu era suficientă pentru a hrăni șapte suflete. Așadar, noaptea mai mergeau de dădeau tărcoale prin lanurile cu păpușoi ale colhozului. Moș Grigore, care, după cum vă spuneam, trăia la marginea satului în vecinătatea apropiată a lanului, cântă ca un cucoș prin păpușoi, chiar și pe la miezul nopții. Se întâmpla acest lucru și ziua în amiază mare, însă mai rar. Astfel își prindea nevoie casei în privința alimentării. Activiștii colhozului îl cam bănuiau pe moș, au început chiar să-l urmărească. Dar, pe naiba! Mâncase el mult mai multă mămăligă decât ei în viață astă.

Odată, pe când păpușoiul era numai bun de măcinat, moș Grigore (uitam să vă spun că era un om zdravăn de se cutremura pământul sub el) plecă în lanul colhozului să ia niște lut pentru a-și primeni puțin casa. Mai prinse el unele crăpături, pe care vroia să le astupe ca să arate și casa lui ca la oameni, doar era un om stimat în sat. Zis și făcut, își luă sacul și plecă... Vroiam să vă mai spun, dragii mei, că în apropierea lanului se afla și cărmuirea gospodăriei, iar președintele pe vremea ceeaumbla cu brișca, deoarece mașinile erau încă o raritate. Si să vezi păcatul! Cum îl observă pe moș Grigore cu sacu-n spate prin lanul cu păpușoi, pocnește în cal și-i ieșe în întâmpinare. Numai ieșe moș Grigore la drum, puse sacul jos să-și tragă nițel sufletul, căci îl luase cam plin, hop și președintele:

– Da ce înseamnă astă, moș Grigore, cine dracu' te poartă prin păpușoi colhozului?!

- Nevoile, tovarășe președinte, nevoile.
- Nevoile, zici, las'că-ți arăt eu nevoi. Pune sacul aici, în brișcă.

Președintele radia de bucurie că-l prisese pe moș, iaca îl duce la „pravlenie” și-i împușcă o amendă, să-i piară pofta de a se plimba prin lanul colhozului. Moșul radia și el de bucurie, însă râdea pe sub mustăți să nu-l enerveze mai tare pe președinte, care și-așa tuna și fulgera. Se gândeau moșul în sinea sa: "Bine că m-a luat netrebnicul în brișcă, mi-a mai luat greutatea din spate".

Nu peste mult sosesc cei doi la depozitul colhozului.

Președintele îi pune imediat sacul pe cântar:

- Acuș îți spun cât te va costa plimbarea prin păpușoi.
- Si mare i-a fost mirarea când văzu că sacul moșului cântărește 54 de kilograme.
- Da ce-i astă, moșule?
- Da ce să fie, tovarășe președinte? Îl lut pentru muruială la casă. Vreau să-mi aduc și eu casa într-o stare mai bună. Dumneata ce-ai crezut? Altă dată să nu te iezi după părătorii ăștia a matale. Si în sinea lui: „Crezi că ești mai smecher decât mine? N-oii muri eu de foame cu lanul de păpușoi sub casă?”

Președintele se scărpină în cap, văzându-se păcălit, iar moș Grigore plecă acasă și mult timp povestea, râzând cu mare poftă, cum a adus lut cu brișca președintelui.

Sfârșitul lumii

Cică a fost odată o femeie bătrână cu brâul de lână, care nu avea copii. Ajunsă deja la o vîrstă anume, hotărî că n-ar fi rău să înfieze pe cineva. Simțind că zilele-i sunt numărate, decise să facă un bine pe lumea astă. Uitam să vă spun că avea câteva deseantine de pământ. Află un om cu o casă de copii, veni la el și înfie unul. Pricoche îl chema pe băiatul acela. Creștea să nu fie de deochi, dar și baba căta la el ca la ochii din cap. Când a crescut mai mărișor, alergau fetele după el ca puii după cloșcă. A pus ochii Pricoche pe

o fată frumoasă ca o zână din povești. Și babei i-a căzut tronc la inimă această frumusețe de fată, și în scurt timp i-a blagoslovit. Au jucat și o nuntă frumoasă de se mirau satele și, iată-i, împreună. Trăiau în dragoste și bună înțelegere, iar peste șapte ani aveau deja cinci copilași frumoși. Baba se sperie de una ca asta.

– Am cinci deseante de pământ, se gândeau ea, le dau la fiecare câte una, dar dacă s-ar mai rodi, ce mă fac cu dânsii?

Nu gândește mult baba și hotărăște să-i culce separat. Nu e glumă! Zis și făcut. Pricioche fu culcat pe laită, iar Ileană pe cuptor. Baba își așternu pe vatră, să nu aibă cum trece bărbatul la soție. O altă trecere, pur și simplu nu avea. Cei doi nu erau deprinși să doarmă separat, aşa că nu puteau adormi, măcar crapă. Văzând una ca asta, Pricioche zice către soție:

– Fa, Ileană, eu îți arunc căciula. Tu de pe cuptor auzi când baba sforăie, îmi aruncă căciula și eu calc pe cotruță și imediat îs lângă tine.

Dar unde dai și unde crapă? Pe sobă erau puse niște oale cu lapte la prins și, trecând pe lângă ele, răstoarnă o oală cu lapte peste babă. Altă nevoie nici că trebuia. Mai uitam să vă spun că baba era cam zgârcită și dormea cu chibritele-n sân, ca Pricioche să nu le ia la fumat. Cu greu le aprinse într-un sfârșit și, văzându-i deja pe cuptor, strigă:

– Tu ești, măi Pricioche, eu gândeam că mâța a făcut una ca asta de m-a umplut toată de lapte!

Bărbatul îi răspunse supărat:

– Of, mămucă, dacă ar dormi toți ca dumneata, ar veni sfârșitul lumii...

Vecinii și scăldătoarea

Erau odată doi vecini și trăiau, și se împăcau între ei ca frații. Toate mergeau bine când ambii au rămas fără un loc de muncă și au fost nevoiți să caute alte îndeletniciri pentru a hrăni gurile din casă și a satisface poftele nevestelor, care erau deprinse,

în orice zi de serbare, să îmbrace câte o haină nouă. Ce să facă bieții oameni? Dă-i încolo, dă-i încoace, nimic până când intr-o bună zi unul dintre ei vine la celălalt și se laudă:

– Măi cumetre, am hotărât să produc basamac. Este o afacere bună, deși interzisă, ar aduce un bănuț la casă. O altă ieșire nu văd deocamdată. Ba și muierea asta mă scoate din casă. Te sfatui și pe tine, cumetre, să practici treaba asta. Vezi că o să-ți prindă bine. Când vei avea nevoie de aparate, vii la mine.

Zis și făcut. Din acea zi au cumpărat zahăr și drojdie și au pus la dospit, mai întâi câte zece kilograme, iar mai târziu, când au văzut că treaba merge strună și bețivanii fac coadă la ușa tindei, au decis să facă mai mult.

Toate ar fi mers bine, dar... lăcomia strică omenia. Când producția nu mai mergea cu spor, unul din vecini a hotărât să-l șmecherească pe cumetrul său, reducând din preț o grivnă-două. Și ce să vezi? Coadă la el nu alta! Nu peste mult timp, vecinul a aflat de şiretlicul cumetrului său.

– De ăștea-mi ești, drace, s-a gândit în sinea lui. Las că te învăț eu meserie.

Imediat a dat fuga la primărie și l-a denunțat, deoarece în ajun văzuse cum „concurrentul” său a ascuns un borcan de zece kilograme plin cu rachiu în popul cu strujeni. Noroc că la primărie lucra un alt vecin și l-a anunțat imediat pe cel „vinovat” că peste vreo jumătate de oră avea să-l viziteze miliția. Acesta ce face? Ia borcanul cu rachiu, îl varsă în unul deșert, și pune în loc apă din izvor. Și apărătorii dreptului nu s-au lăsat mult așteptați. Au mers direct la popul cu strujeni, au înșfäcat borcanul cu rachiu și hai la degustat.

– Păi e apă chioară, zice unul și-i întinde colegului său borcanul. Gustă și tu.

Acesta după ce gustă și se convinge că nu e rachiu îl întreabă pe gospodarul de casă:

– Ce-i cu apa asta și de ce ai pus-o aici?

– Asta e apa cu care am scăldat-o pe soacră-mea când a murit. O păstrează, deoarece se spune că este de leac pentru

mai multe boli.

Sărmănii milițieni! Erau să-și verse și mațele nu numai scăldătoarea, iar vecinul de alături s-a ales cu o amendă bună pentru ca altă dată să știe cum să facă denunțări false.

Un vis ciudat

Umblând și eu anul trecut cu uratul, ca și în anii precedenți, m-am cam trudit. Cred că și bătrânețele acestea mă cam dau din drum. Căci aşa-i omul, dacă îmbătrânește, pune paie și-l părlește. Și, să vedeți, minune, nu alta! Cum am venit acasă, m-am prăvălit în pat aşa îmbrăcat cum eram și-am adormit buștean, de putea băbuca mea să taie lemn pe mine ca pe-un trunchi, că tot nu mă trezeam. Și adormind aşa din gros, am fost furat de un vis ciudat. Minune nu alta! Deodată, toți oamenii se prefăcură în dobitoace. Care era bou, care țap, care câine... Ia nevoie, îmi zic. Vorbim ca oamenii, însă suntem animale. Știu bine că sunt Porfir, dar în același timp am chip de berbec. Măi-măi, ce-o mai dat și peste noi?!

Și, cum eram noi dobitoace, nu ne simțeam cam rău, ieșeam la păscut pe imăș și parcă aşa și trebuia să fie. Imășul era acoperit cu iarbă verde, buiacă, pe care o pășteam cu poftă. Dar căzu peste noi o secetă cumplită, de se uscă totul ca după pârjol. Nu mai era ce paște. Boii răgeau, oile zbierau, de-țи era mai mare milă. Unele dobitoace cădeau parcă cosite de foame. Văzând că nu-i a bine, ne-am strâns noi, dobitoacele, la sfat și am hotărât să mergem în pădure: cât o fi ea seceta de năprasnică, tot vom găsi acolo frunze, crenguțe de copaci. Și poate vom mai scăpa, până se va îndura bunul Dumnezeu și ne-a bucura cu ploaia multășteptată.

Dar, ajuns în pădure, ce să vedem? Ia nevoie mare: aici se adunaseră toate jivinele cele sălbaticice. Căci pierneau și ele de foame. „Am rupt cuiul, s-o zis cu noi! ne gândeam. Ne mănâncă!” Dar, straniu, ele ne-au compătimițit, ne-au mângâiat, văzându-ne numai piele și ciolane.

S-a întâmplat, că la sosirea noastră, Leul aduse la sfat toate sălbăticinile supuse lui. Ne-a invitat să asistăm și noi. Cu toată frica, ne-am prezentat. Căci ce puteam să facem?!

– Vedeți, fraților, începu Leul, e mare nevoie, dacă nu plouă. Eu, însă, am o idee. Căci, după cum am aflat, în Turcia este iarba frumoasă. Dacă am putea trece Dunărea, am paște acolo până ce Bunul Dumnezeu a da ploaie și se va răcori pământul, și va crește iarba și la noi.

– E bună ideea, strigării toți într-un glas! Dar cum vom trece vama, dacă nu avem pașapoarte?!

– Fraților, iată ce propun eu, zice Tigrul. Să mergem la șeful după materiale de construcție, să cerem toate cele necesare pentru un pod peste Dunăre, mai la deal de vamă. Cum suntem toți laolaltă, asternem podul într-o clipită și mergem la iarbă verde fără pașapoarte.

– Bună propunere, au încuviațat sălbăticinile și dobitoacele, dar cine să meargă după material?

Leul unde face: „Las'că mă duc eu!” Și s-a dus, dar s-a întors fără nici un rezultat. Atunci s-a dus Tigrul, dar și el s-a înapoiat fără nimic. Și aşa s-au perindat Ursul, Lupul, Vulpea, Boul, Iepurele, eu-Berbecul... Degeaba!

Ciulind urechile, se ceru și Măgarul, care până atunci clăpocise culcat sub o tufă.

Toți izbucniră în hohote de râs:

– Păi tu, Măgarule, mărâi Ursul, o să obții ceea ce n-au reușit Leul, Tigrul și alții?!

– Las'să meargă, strigării ceilalți, poate reușește!

Și s-a dus și Măgarul. Iar la organizația aceea cu material de construcție, director era tot un măgar. Când își văzu confratele, îl întrebă cu nerăbdare:

– Ce dor te-a ajuns, măi frate, c-ai dat pe la noi?

– Apoi, dragă frate, cu seceta aceasta mor vitele pe la noi, iar peste Dunăre, în Turcia, iarba n-are cine s-o pască. Vrem material pentru un pod...

– Bine, frate, dar cum vreți să-l construiți: de-a curmezisul

sau de-a lungul?

- Uite, nu m-am gândit la asta. Material de-ar fi...
- Atunci ia material și pentru de-a lungul, și pentru de-a latul. Îl vor face ei cum vor...

Când se întoarse Măgarul cu atâta material, bucuria fu fără margini. Toți se repeziră spre urecheat și-ncepură să-l arunce în sus, strigând „ura!”. Îl aruncară până când îl scăpară jos și Măgarul crăpă...

Nu știu ce s-a întâmplat mai departe, că m-am trezit și din berbec mă prefăcusem din nou în Porfir Sanduleac.

Lucrătorul deștept

Un lucrător se încovi să lucreze o zi pentru o baniță de făină. Lucră el până seara, soarele asfințise de acum, iar stăpânul nici nu se gândeau să-i dea drumul. Când ieși luna, lucrătorul întreabă:

- Ce-i aia, stăpâne?
- Asta-i muma soarelui, – răspunse stăpânul.
- Bun, muma soarelui să fie.

Și lucră până asfinții luna. A doua zi lucrătorul caută pe la vecini o baniță, da baniță nu glumă și merge după făină la stăpân.

- Am venit să-mi iau baniță de făină, stăpâne.
 - Păi, bine bre... Dar ce fel de baniță-i asta?
 - Păi, bine, stăpâne, asta-i muma baniței.
- Stăpânul a înghițit în sec, căci se văzuse cu mâța-n sac.

Doi pescari

S-au întâlnit odată doi pescari lăudăroși.

- Măi, Vasile, duminica trecută am prins un pește de 29 kilograme și jumătate. Minune nu alta!
- Măi, Grigore, nimica-i asta. Să vezi tu ce-am prins eu!

Știi, arunc undița în iaz și să vezi, minune! Te miri ca de cea mai mare ciudătenie din lume. Deodată se lasă pluta la fund. Trag eu încet, cam greu și când scot la mal... Un sfeșnic cu patru lumânări aprinse.

- Da, iaca ai mai cárpit o gogonată... Minciună cu coarne, nu alta!
- Cum nu crezi? Apoi ai cárpit-o și tu bine, și eu tot nu cred. Dacă scazi 29 de kilograme din peștele tău, eu sting lumânările.

Doi mincinoși

Se întâlnesc doi mincinoși. Primul zice:

- Prietene, vezi turnul cel înalt și luminos?
- Îl văd, bre. Da tu vezi pe vârful lui cum se plimbă un șoricel?
- Ce mai minciună cu coarne! Eu deabia zăresc turnul, nu șoricelul tău.

* * *

S-a întâlnit Păcală cu Tăndală și bucuros îi dă binețe și-l întreabă:

- Măi, ții tu minte, nu ne-am întâlnit de anul trecut în bazar, când tu ai cumpărat un buchet de lalele, ca să feliciți nevasta de 8 Martie. Aș vrea să te întreb, dacă a fost mulțămită.
- Apoi, tu nu știi, ca-ntotdeauna. Of, măi frate, nu-i mai cumpăr în toată viața nimic. Știi, vin bucuros acasă cu buchetul cela, da ea când mă văzu m-a luat la trei parale și m-a făcut gunoi. Zice: "Nu degeaba ești Tăndală, că mare toromac mai ești. Mai bine-mi cumpărai un kilogram de brânză de oaie, că demult n-am mâncat. Îi duc dorul și nu dădeai chiar suta, pe care ai cheltuit-o".

Hai, să facem economie

Ionică și Olga sunt o pereche de oameni tineri, deștepti și frumoși. Mai ales Olga, n-avea pereche, era aşa de frumoasă, că dacă o priveai mai bine, te apuca tot trupul furnici, da de gură n-o mai întrecea nimeni. Au agonisit o sumusoară frumușică și au stat în cale cam ce trebuie de făcut cu banii. Ionică unde zice:

– Fa, Olga, știi ce spun eu? Hai, să punem la cec.

– Ce cec, măi Ionică? Tu-ți dai seama ce spui? Părinții noștri n-au pus bani la cec? Și s-au dus pe apa sămbetei. Eu propun altfel. Ascultă-mă, uite, faci o lădiță și lași o crăpătură în ea. Punem banii ăstaia în lădiță și e clar, că ea nici pe jumătate nu se va umplea. Da noi suntem tineri și știi ce propun eu? Uite, după fiecare sărut punem în lădiță câte o bancnotă de 5 grivne și an după an ea se va umplea, apoi deschidem lădița și numărăm banii.

– Că bine zici tu, Olga, bine te-ai mai gândit. Știi, îs 365 de zile în an și noi, dacă ne sărutăm numai o dată-n zi, avem 1825 grivne. Da noi ne sărutăm și câte trei ori. Bine te-ai mai gândit, numai într-un an punem cel puțin 5000 grivne. Zis și făcut. Veneau banii la crăpătură vălătuc.

Trecut-au anii, s-a umplut lădița și acum, înainte de alegeri, hai, s-o deschidă. Dar când s-au pus la numărat, s-a schimbat bucuria în scârbă. Acolo erau bancnote de 10, 20, 50, ba, mai erau și dolari, euro. Da Ionică mâños foc. O întreabă pe Olga:

– Fa, doar ne-am sfătuit să punem bancnote numai de 5?

De unde s-au mai luat de 10, 50, dolari și euro?

La care Olga îi lămurește:

– Ce crezi tu, măi omule, că toți îs zgârâie-brânză aşa ca tine?

Cu tramvaiul

Trebuia s-ajung la gară,
Dar ploua întruna afară,
C-a să ajung la destinație,

Așteptai tramvaiu-n stație.

Au trecut pe lângă mine

Vreo zece tramvaie pline,

Eu stăteam și așteptam,

Ca să urc, zău, nu puteam.

În sfârșit, dă Dumnezeu,

Că vine tramvaiul meu,

Dar era-ncărcat, măi, frate,

C-abia se ținea pe roate.

Cam vreo patruzeci de înși,

Ce nu se lăsau împinși,

Au rămas să stea pe scară,

Cu coatele scoase afară.

Unu-n chepcă și palton

S-a urcat sus pe wagon,

Iar altul mai barosan

Era-n cârcă la vătăman.

Dând din coate cu mult greu,

Urcai pe trepte și eu,

M-am prins de o bară lungă

Și-n dinți țineam o pungă,

În dreapta aveam un coș

Și-n coș aveam un cucoș,

Zarzavaturi, ceapă, praz,

Dar și un balonaș cu gaz.

Prazul atârna afară,

Cucoșul încerca să sară,

Iar un prăpădit de moș

Îmi trăgea prazul din coș.

Aș fi pus la punct eu moșul,

Dar mi-ar fi zburat cucoșul;

Taxatorul era glăsos:

– Avansați, vă rog frumos,

Hai, nu stați colea pe scară,

Cu pardoanele afară!

O băbuță sclifosită,
Vopsită, cighilită,
Țipa, bat-o sărăcia,
Că i-am luat pălăria.
Avea o pălărie, nene,
Cu vreo patruzeci de pene,
Cucoșul, cum a zărit-o,
Drept la babă a și zbughit-o.
Of, al naibii de jivină,
Credea, că baba e găină,
A prins să cotcodăcească,
Baba-n cap s-o ciocănească...
Bre, de-atâta gălăgie,
S-a greșit pe pălărie,
Iar baba supărată foc
M-a făcut și dobitoc.
Eu o făceam pe niznaiul,
Dar s-a oprit tramvaiul.
Am întrebat: „Nu-i curent?”
Vătămanul a strigat: „Sergent!
Dă-ți oleacă de osteneală
Fă cu unu rânduială!”
Sergentul s-a prezentat,
Vătămanul m-a arătat.
Ce a fost? Ce a urmat?
Am fost aspru judecat:
Taxatorul mi-a luat coșul,
Vătămanul mi-a luat cucoșul,
Sergentul – ceapa și gazul,
Moșul a rămas cu prazul.

Auzită de la Ion Mihaiesa

A fost război...

Vară-vară, primăvară,
Toate plugurile ară,
Numai eu străin în țară.
Nu mai vezi feciori la plug
Și nici patru boi la jug,
Plugul două vaci îl trag,
De coarne ține un moșneag
Și-o nevastă supărată,
Îndeamnă vacile câteodată.
Doamne, ferește lumea de război,
C'ai mei s-au pierdut amândoi.

La război, mamă, m-am dus,
Picior de gumă că mi-au pus.
Mâna mi-i de cauciuc,
La gură nu pot s-o duc.
Decât c-un picior de lemn
Mai bine c-un glonte în piept.
Decât cu o mâncă de gumă,
Mai bine mort de-o moarte bună.
Decât mamă, mă făceai,
Mai bine un pom răsădeai,
De rodea, de nu rodea,
Cine trecea, umbră-i făcea
Și ție, mămică-ți mulțumea.

La Mărășești tăticul meu
Lupta cu arma ca un zmeu,
În orice-atac el se-avânta
Și prin dușmani drum își croia.
Iar un obuz când a venit,
În piept sărmanul el l-a lovit,
Căzând în paza Domnului,
Lăsându-mă al nimănui.
Mama, când vestea a aflat,
Din astă lume a plecat,
De-atunci eu plâng și spun oricui,
Că sunt copil al nimănui,
Al nimănui pe-acest pământ,
Căci mama, tata-s în mormânt.

Totul pare o minune
Cu miros plăcut de flori,
Cântecele duios răsună
De-a curcubeului culori.

Primăvara

Un iepuraș de soare
M-a trezit din somnisor,
Sunt gata de plimbare,
Urmat de vis, urmat de dor.

Multașteptată primăvară,
Al dragostei anotimp.
Plăcut e aerul afară,
Legănat ușor de vânt.

Pe covorul proaspăt înverzit
Inima răsuflă din plin,
Sufletul e-ndrăgostit,
Tăcutul lac zâmbește lin.

Adunate de la Maria Russu

Ciobanul

Era odată un cioban,
Frumos la față, roșcovan,
Îngrijea și el de turmă
Și de oaia cea din urmă.
Multe oi și capre avea,
Și de toate îngrijea,
De s-ar fi întâmplat
Să vină vreun lup la stână,
El îndată le apără,
Că foarte mult le iubea.
Zilnic le scotea la iarbă
Și pe caprele cu barbă.
Soarele cu drag lucea,
El foarte vesel era
Și din fluier tot cânta.
Ciobanul nu avea în știre
Despre-a oilor menire,
El în sine aşa zicea:
„Ce sătulă-i turma mea!”
La apă le conducea
Și din fluier tot cânta.
Caprele în goana lor,
Dau înainte la izvor,
Au băut, s-au săturat
Și apa au tulburat.
Oile nevinovate,
Toate erau însetate,
S-au apropiat să bea,
Dar n-au spus o vorbă nică,
Că lor bine nu le pică.

Caprele văzând că tac
Și că nici un rău nu le fac,
Nu știau ce să găsească,
Cum să le învinuiască.
Și păscând toate pe șes,
Ele aşa s-au înțeles:
Între noi, doar este cine
Știe să vorbească bine.
Și priveau toate spre una,
Ce-o prezintă întotdeauna,
Ce avea două coarne în frunte
Și putea orice să-nfrunte.
S-au apropiat de ea
Și-i ordonă aşa:
„Tu te duci la cioban
Și să-i spui al nostru plan,
Noi vrem să fim singurele,
Căci oile sunt prea rele,
Calcă iarba în picioare
Și noi s-o mâncăm oare?
Și încă ce mai vrem noi,
Vrem să fim numite oi,
Să ne schimbe al nostru nume
Și gata va fi pace-n lume”.
Merge capra la cioban
Și-i povestește-ntregul plan;
Ținu vorbirea lungă,
Bietul cioban tot mai ascultă
Și, văzând că nu mai are temei,
Întrerupe vorbirea ei,
Și în cele din urmă
Îl vorbește despre turmă:
„Pân-și cât există-n lume,
Nu se schimbă a lor nume,
Până-n vremea de apoi

Oile rămân oi".
Capra, văzând că nu-i ascultată,
O ia la cârd supărată.

Omul fără judecată

Ciudat lucru eu văzui
La mijlocul drumului,
Când mergeam din târg acasă,
La copii și la nevastă.
Lângă mine-un om călare,
Se opri din a sa cale
Și intră la Făgădău,
Să-și adape calul său.
Calul cum și mi-l adapă,
De gard bine apoi și-l leagă,
Intră-n cârciumă încetinel,
Să se adape acum și el.
Ce-a urmat, ce s-a făcut
Eu anume n-am văzut;
Astfel eu am judecat
Și de lucru m-am apucat,
Dar spre seară mai târziu
Eu o veste auzii.
Cel ce-n cârciumă a rămas,
Ca să-și treacă de necaz,
Banii toți i se pierduse,
Că la târg el boii vânduse.

*

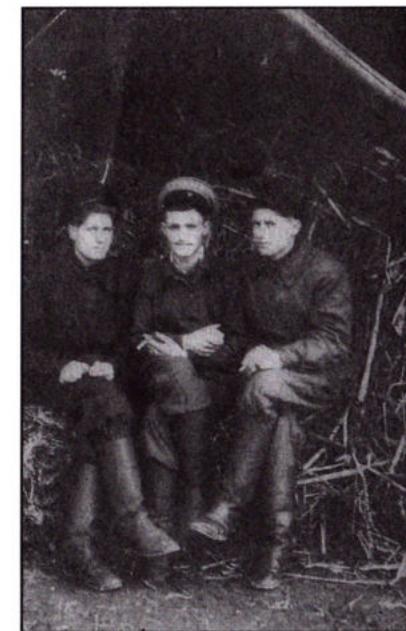
Un biet copil la colț cerșea
Și nimeni-nimeni nu-l vedea,

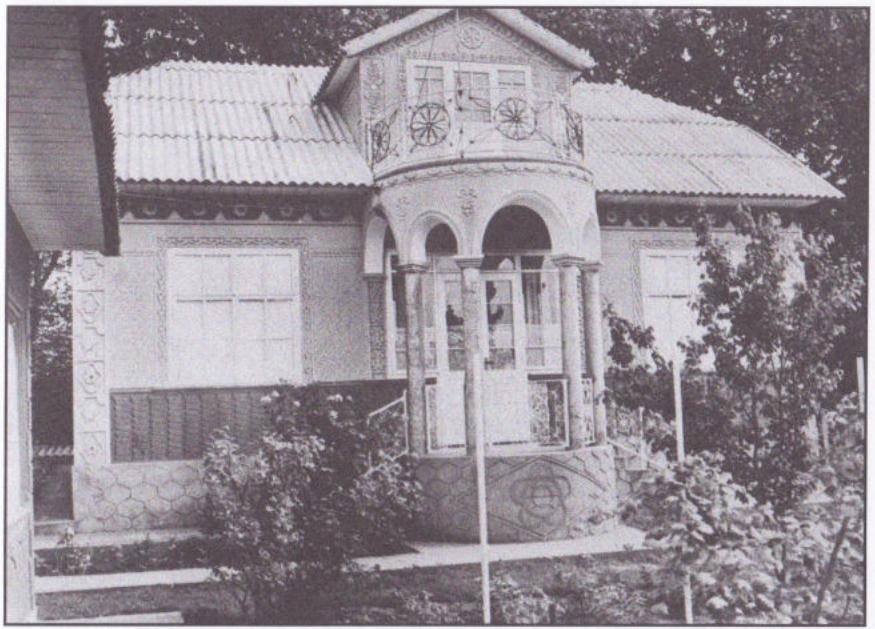
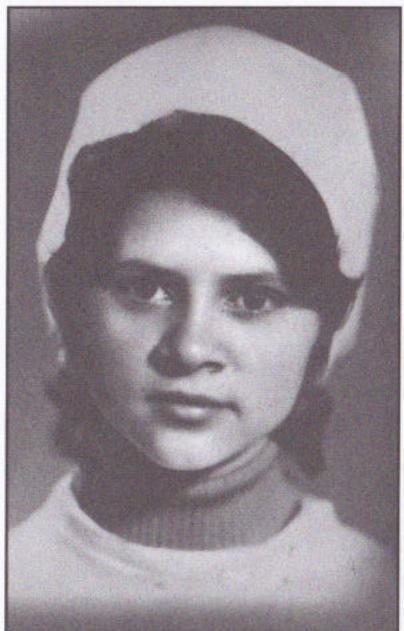
Dar un domn mai omenos,
S-a uitat lung, apoi milos:
– Al cui ești, micule, al cui?
– Eu? Sunt copil al nimănuia.
– Dar unde șezi și unde stai?
– Acum stau la moș Mihai.
– Ei, lasă-l pe moș Mihai și vino la mine!
– Pe moș Mihai, care m-a cules din drum,
Eu nu pot să-l las acum.

*

Cucule, cu pană sură,
Ce tot cântă la noi pe sură?
Dă-te jos, mai de aproape,
Să te văd, dacă se poate,
Că am și eu o rugămintă
Și te rog ca să-o ții minte;
Să uit al meu necaz,
Să n-am lacrimi pe obraz,
Iar tu cândva la nebunie,
Să-mi cântă ceva de bucurie.
Eu sunt singur, tu la fel,
O durere nu mă-nșel
Și vino la a mea căsuță,
Și cântă-mi cu credință.
Lasă răul la o parte,
Și om fi prietenii mai departe,
Că va veni cândva o zi,
Când Domnul toate va împărți,
Dar va fi prea târziu,
Eu în viață n-o să fiu.
Dorul, ce-l am eu în lume,
Nu-l pot împărți cu nimeni,
El a făcut legământ

Să mă ducă în mormânt,
 Dar tu cu ce vei rămânea
 Sus în pom pe-o rămurea?
 Și-ți vei plângе soarta ta,
 Soarta ta acea amară,
 Încărcată de povară
 Pân-la altă primăvară.
 Tu să cântă mai ușurat,
 Să nu știi tu de păcat
 Și lumea de oftat,
 Că destul oftez eu,
 Și nu mai pot din greu.
 Mulți prieteni am avut,
 Rând pe rând ei s-au pierdut,
 Ai rămas doar tu, măi frate,
 Cu nădejde și dreptate,
 Cât mai ești în libertate.
 Și te rog să-mi faci un bine,
 Și să nu mă uiți pe mine,
 Și eu nu te voi uita nicicând,
 Pe lume eu trăind.
 Cântă-mi, cucule, cântă-mi mie,
 Nu de-amar, de bucurie,
 Că norocul mă-ncojoară
 Și scărbele mă doboară,
 N-am pe nimeni, rău o duc,
 Cântă-mi, puiule, de cuc.

17-17